

Annabeth Albert

Heet geserveerd

1

Mijn middagdate was laat. Nou ja, technisch gezien was David mijn 11:50-date. Zonder uitzondering kocht David P. Gregory elke werkdag om tien voor twaalf een vanillelatte bij mijn koffiekar in het Old Emerson-gebouw in Portland. Zijn naam wist ik alleen maar omdat hij met zijn pinpas betaalde, en het tijdstip wist ik vanwege de enorme, ouderwetse koperen klok aan de andere kant van het atrium, waar mijn kar op uitkeek.

Ik wist dat Davids bank een plaatselijke kredietunie was, wist dat hij ergens werkte waar je een stropdas voor moest dragen, wist dat hij een lach had waardoor hij rimpeltjes kreeg rond zijn mondhoeken wanneer ik hem zijn koffie gaf, en wist dat hij goede fooien gaf.

Wat ik niet wist was of hij hetero was of niet. We waren al maanden bezig met een rare dans: hij kwam zijn koffie halen, deed formeel en ongemakkelijk, ontspande een beetje als we over koetjes en kalfjes praatten terwijl ik zijn bestelling klaarmaakte, en daarna nam hij zijn koffie mee naar een van de metalen tafels in het atrium om die op te drinken en de lunch op te eten die hij in een blauwe tas had meegenomen. Ik vond het fijn om toe te kijken terwijl hij at, omdat hij zich er volledig op concentreerde: er kwam geen smartphone of ander apparaat, geen krant of boek, geen werkmap aan te pas. Een paar keer had ik gezien dat hij ook mijn kant op keek. Maar zijn blik bleef nooit hangen: óf mijn geflirt terwijl ik hem koffie gaf was subtieler dan ik dacht, óf hij was gewoon immuun.

Vandaag was David laat. Een onverwacht gevoel van teleurstelling borrelde op in mijn maag en verpestte mijn cafeïne-high. Het was een goede dag: een gestage stroom klandizie kwam bij mijn kraampje

langs en het pizzatentje en de veganistische broodjeszaak aan de andere kant van het atrium waren flink druk. Sinds de renovatie waren er een paar eettentjes in het zonnige nieuwe atrium van het honderd jaar oude kantoorgebouw gekomen. Er viel genoeg te zien, maar mijn blik gleed steeds weer terug naar de dubbele koperen deuren die naar Ninth leidden.

David duwde om 12:45 de zware deuren open, net toen ik een karamellatte met sojamelk maakte voor een van de gothicmeisjes die in het sieradenwinkeltje aan de andere kant van de straat werkte. Ik verborg mijn glimlach achter mijn espressoapparaat. Terwijl ik ongeduldig zijn beurt afwachtte, tikte ik met mijn tenen tegen het linoleum.

‘Zelfde als altijd?’ Ik vermoedde dat ik hem zou afschrikken als ik liet blijken dat ik zijn late verschijning opgemerkt had.

‘Hmmm.’ Hij bestudeerde het bord met mijn specials. Ik had een krijtbordje in een zilveren lijstje van een tweedehandswinkel op Hawthorne Boulevard geplakt en dat vervolgens op een zilver geverfde schildersezel gezet. Sjiek, en dat voor een duppie.

Vandaag had ik een tuxedo-mokka in de aanbieding: witte chocolade met strepen donkere chocolade. David had nog nooit aandacht besteed aan het bord, maar vandaag staaarde hij er lang naar terwijl hij weifelend op zijn lip beet. God, wat hield ik van zijn mond: volle roze lippen, en een paar stoppels op zijn bovenlip - alsof hij een plekje gemist had tijdens het scheren.

Een paar seconden later haalde hij zijn brede schouders op, waardoor het lichte katoen van zijn nette overhemd kreuakte. ‘Ja. Zelfde als altijd.’

‘Geen probleem.’ Ik pakte het bekertje voor zijn vanille-latte.

‘Wacht.’ Hij stak een hand omhoog terwijl ik zijn bestelling intikte. ‘Doe maar Met ijs. Het is buiten bloedheet.’ Hij had de mouwen van zijn keurig witte overhemd opgerold, waardoor zijn gespierde onderarmen en een zwaar, antiek horloge ontbloot werden.

‘Je bedoelt dat het nog geen dertig graden is in Portland en dat iedereen al door het lint gaat. Weet je... Het is goed om eens in de zoveel tijd iets anders te proberen.’

‘Ik zal het onthouden.’ Zijn mondhoek krulde op. Hoewel zijn

bruine ogen vaak onleesbaar waren, gaf zijn expressieve mond een beter idee van zijn emoties. ‘Maar mijn dag is al spannend genoeg geweest. Ik weet niet of ik nog iets nieuws aankan.’

Allemachtig. Ik had hem best iets nieuws willen laten zien. ‘Zware ochtend?’

‘Crisis met de begroting.’ Er ontsnapte een zucht aan zijn lippen, waardoor zijn schouders gingen hangen en zijn onderlip uitstak. Mijn armen spanden zich aan vanwege mijn behoefte om hem een knuffel te geven. Natuurlijk wilde ik ook wel meer doen dan alleen knuffelen. Ik wilde op zijn lip bijten, me een weg naar zijn mond likken...

‘... dus alles wat we drie maanden geleden hebben gedaan was voor niets.’

Shit. Hij was blijven praten en ik had een deel gemist omdat ik aan het fantaseren was.

‘Balen.’ Op meerdere manieren. Ik wist dat hij een kantoorbaan had, maar nu hij een bolleboos bleek die met grote bedragen werkte, was hij nog verder buiten mijn bereik.

‘Ja. Ik wist niet eens zeker of ik mijn koffie vandaag wel kon halen.’

Ik keek op terwijl ik zijn bestelling klaarmaakte, in de hoop om een veelbetekenend blosjes op zijn wangen te zien. Begeerte. Iets wat me ook maar een sprankje hoop zou geven. Maar zijn gezicht, bleker dan normaal, liet alleen vermoeidheid zien, waardoor mij rimpeltjes rond zijn mond en ogen opvielen die ik nooit eerder had gezien.

‘Gelukkig kan je in het weekend bijkomen, of niet?’

‘Ha.’ Hij zuchtte, waardoor het bruine haar dat over zijn voorhoofd viel omhoog werd geblazen. ‘Als ik geluk heb.’

Door de maanden heen had ik zijn haar een paar keer dezelfde cyclus zien volgen: eerst was het kortgeknipt waardoor zijn natuurlijke krullen verdwenen, dan een golvende coupe die op zijn plek werd gehouden door veel gel, en vervolgens een lang, donzig kapsel dat weigerde om getemd te worden. Ik hield het meest van het laatste - mijn vingers wilden het dolgraag vastgrijpen en nooit meer loslaten - maar dan wist ik dat zijn haar binnen een paar dagen weer korter zou zijn. De pluizige, zachte fase duurde bij hem nooit lang.

‘Dat is jammer. Het is veel te mooi weer om het hele weekend binnen te zitten.’ *Geweldig*. We hadden het wederom over het weer, maar ik klampte me aan elke strohalm vast, dolgelukkig zolang we dit gesprek maar voort konden zetten. Zonlicht stroomde het atrium binnen en verlichtte de grote plantenbakken in het midden van de ruimte, liet het koper van de klok glanzen.

‘Weet ik. Op een gegeven moment probeer ik er wel op uit te gaan.’ Daar was-ie: die zeldzame halve grijns die bij anderen misschien wel flirterig overkwam. Bij hem leek het meer alsof hij zichzelf had verrast doordat er een grap langs zijn gebruikelijke ernst was geslopen. ‘En jij? Grote plannen dit weekend?’

Jij. Een uitnodiging gleed naar het puntje van mijn tong, maar trok zich weer terug voordat ik mijn mond opendeed. Ik bakte er niets van. Hoewel ik van mijn klanten en mijn werk hield, was ik niet heel goed in gesprekjes aanknopen die dieper gingen dan het oppervlakkige. Ik had al twee jaar met niemand meer afgesproken en mijn laatste vriendje, Brian, had achter mij aan gezeten. Hij had me zijn nummer toegestoken met zijn fooi, gevolgd door een uitnodiging die meer als een bevel had geklonken.

‘In zekere zin.’ Ik glimlachte nerveus, er onzeker over hoeveel ik kon vertellen. Ach, zak er ook allemaal maar in. ‘Het is Pride dit weekend.’

‘O, ik wist niet dat dat dit weekend was.’ Verdomme, gezien hoe ver zijn ogen opensperden had hij daar echt geen idee van. Nou ja, wat mijn vragen over hem betreft had ik tenminste een antwoord, ook al was het niet het antwoord dat ik wilde.

‘Het is niet alsof ik heel veel lol ga trappen. Ik werk voor een groot deel van het festival bij een van de koffiekraampjes van mijn oude baas.’ Ik haalde mijn schouders op, alsof Pride een gewone werkdag was, maar de beweging was net zo houtherig als het gesprek.

‘Eh. Veel plezier.’ Davids stem klonk zwakjes. Hij kuchte op die ongemakkelijke manier die mannen hebben wanneer iemand net te veel in detail is getreden.

‘Alsjeblieft.’ Ik gaf hem zijn koffie en zorgde ervoor dat mijn glimlach niet te geforceerd was.

Terwijl ik mezelf vervloekte met elke kleurrijke krachtterm die ik

had geleerd van mijn vader de marinier, keek ik toe hoe David wegliep. Het was niet de eerste keer dat ik uit de kast kwam tegenover een klant, maar ik maakte er geen gewoonte van. Portland was een van de ruimdenkendste steden waar ik ooit gewoond had, maar mijn kar stond midden in het zakendistrict en met al die mensen die professioneel in hun pakken rondrenden leek het me het beste om het... professioneel te houden.

David liep rechtstreeks naar zijn tafel en haalde een broodje en een zakje chips tevoorschijn. De meeste mensen in stropdas haalden een koffie op weg naar een van de dure eettentjes in het atrium. Er was iets aandoenlijks aan een vent die een koffie van vier dollar haalde voor bij zijn dagelijkse boterham met pindakaas en jam en zijn zakje chips. Ik kreeg er vlinders van in mijn buik. Zijn spartaanse lunch was de belangrijkste reden dat ik dacht dat hij langskwam voor meer dan alleen koffie. Wanneer ik zag hoe hij daar zat in zijn witte overhemden en saaie stropdassen, diep in gedachten verzonken bij het soort lunch dat de meeste mensen na de brugklas niet meer aten - nou ja, dan hoopte ik dat hij zo diep nadacht over mij. Maar het was natuurlijk bijzonder onwaarschijnlijk dat ik die diepe frons en die verre blik in zijn ogen veroorzaakte. Dus waar dacht hij dan in hemelsnaam over na? Cijfers, waarschijnlijk. Begrotingen en kolommen en spreadsheets.

Ik droomde weg terwijl ik erover nadacht of David een accountant was of eerder een manager, en ik een heel leven voor hem verzon. Elke dag kende lange periodes waarin ik geen klanten had en ik niets te doen had behalve wachten en mensen kijken. Meestal hield ik mijn karretje nog wel een beetje in de gaten, maar deze middag moest iemand in haar vingers knippen om me uit mijn dagdroom te doen ontwaken.

Sheila keek me breed grijnzend aan. Ook een vaste klant, een zakenvrouw met kort auberginekleurig haar en een voorliefde voor paarse pakken en mokka's met magere melk. 'Grootse plannen dit weekend, of niet?'

'Ja.' Mijn teleurstelling over David verdween een beetje door haar enthousiasme. Sheila nam soms haar vriendin mee, een grafisch ontwerper. Die vriendin had me binnen een minuut door. Kwam waar-

schijnlijk door de bril. Die was nogal een uitspatting geweest, maar met een hipsterbril kreeg ik meer fooi, dus hij bleef.

‘Gaan jij en...’ Ik probeerde op de naam van de vriendin te komen. ‘Gaan jullie ergens heen?’

‘Laura. Laura en ik gaan naar de parade kijken, we worden te oud voor de rest.’ Ze gaf me een knipoog, waardoor ik me als een middelbare scholier voelde die wat later thuis mocht komen die avond. Ik was echt niet zoveel jonger dan zij - ik zevenentwintig, zij eind dertig. Vanwege het contract dat ik vorig jaar had getekend waardoor ik mijn koffiekar hier mocht neerzetten voelde ik me heel erg volwassen.

‘Jammer voor jou.’

‘Hé! Iemand is zijn portemonnee vergeten!’ Sheila stak een bruine portemonnee omhoog.

David. ‘Verdorie.’ Ik knoeide wat mokka op de zijkant van de beker en wierp een blik op zijn vaste tafel. Die was leeg. Verdomme. Ik moest snel zijn als ik hem in wilde halen. Het was vrijdag en ik wilde niet dat hij het hele weekend zonder portemonnee zat.

Zodra ik Sheila haar koffie had gegeven, deed ik de portemonnee open om te controleren of die van David was. Mijn vingers popelden om de hele inhoud te bestuderen, maar ik deed hem dicht zodra ik zijn pinpas zag.

Ik zette mijn OVER VIJF MINUTEN TERUG-bordje op de toonbank en manoeuvreerde snel door het zitgedeelte. Als ik geluk had, kon ik hem tegenhouden voordat... Ik zag hem bij de deuren die naar Ninth leidden.

‘Hé! Wacht even!’ Ik rende achter hem aan, mijn rode schort flapperde alsof ik met een stier aan het vechten was. Eigenlijk was een stier nog niet zo’n slechte metafoor voor hem, met zijn brede schouders en borstkas en zijn diepe frons.

‘Ja?’ Hij zei het woord alsof ik koffie naar hem ging gooien. Of, erger, alsof ik hem mee uit ging vragen. *Top.* Zoals ik al dacht had ik alles verpest met mijn gewauwel over Pride.

‘Je bent je portemonnee vergeten.’ Ik klonk buiten adem en veel te onzeker.

‘Bedankt voor het brengen.’ Zijn uitdrukking werd wat zachter,

vooral rond zijn ogen, maar daardoor leek hij meteen meer benaderbaar. Onze vingers raakten elkaar toen hij de portemonnee aanpakte. Een tinteling schoot van mijn hand naar mijn mond, waardoor ik moest grijnzen.

‘Geen probleem.’

‘Ik waardeer het echt. Mijn toegangspas voor het kantoor en mijn MAX-pas zitten erin. Dan had ik hierheen terug moeten rennen voordat je sloot.’ Door zijn lach dansten zijn zachte bruine ogen. En sloeg mijn hart over, maar dat hield ik voor mezelf.

‘Geen probleem. Ik ben er meestal wel, zelfs na vijven. Opruimen en zo.’ De drukte bepaalde onze openingstijden. Ik had weekenden of avonden nog niet kunnen rechtvaardigen. Een verdwaalde toerist of iemand die op zaterdag winkelde was niet genoeg om de kosten te dekken. We zaten niet in een woonwijk en het was nogal een wandeling naar het toeristische gedeelte van de stad.

‘Fijn om te weten. Niet voor het eerst dat ik iets belangrijks heb achtergelaten.’ Hij keek schaapachtig en mijn borst zwol op. Ik vond het fijn om iets van zijn zwakte te kennen, daardoor voelde hij werkelijker en minder als een fantasie.

Een ideeetje ontsproot in mijn brein, alsof een kwaadaardig elfje me op de schouder had getikt. ‘Weet je, als je me je kaartje geeft, dan kan ik je bellen als je je portemonnee weer vergeet.’

Eindelijk. Zijn wangen werden donkerroze. Eindelijk had ik hem aan het blozen gekregen, maar ik zou bij god niet kunnen ontcijferen wat het betekende. Ik kon voorspellen wat voor koffie mensen dronken, tot de siroop aan toe, maar ik was nog steeds slecht in het ontrafelen van zoiets ingewikkelds als menselijke emoties.

‘Aha. Eh.’ Hij kuchte weer nerveus.

‘Laat maar.’ Ik veegde mijn handen af aan mijn schort. ‘Ik kan beter teruggaan.’

‘Wacht.’ Hij deed zijn portemonnee open, trok er een wit kaartje met een blauw logo uit, en bood het aan. Zijn grote vingers streken weer langs de mijne toen hij het aangaf. Wederom een vluchtige aanraking, maar ik voelde die helemaal over mijn ruggengraat, alsof ik net een driedubbele espresso achterover had geslagen.

Mijn adem stokte terwijl ik hoopte dat hij er ‘Bel me wanneer je

maar wilt' aan toe zou voegen. Brian had dat wel gedaan. Maar David stond er stilletjes bij. Rechter overeind dan de Fremont Bridge, zwijgzamer dan een betonnen pilaar.

'Ik heet Robby, trouwens,' zei ik, vooral om de ongemakkelijke stilte te breken.

'Bedankt... Robby.' David sprak de naam uit alsof hij niet echt klopte. En dat deed hij ook niet echt: de meeste mensen verwachtten een Aziatische naam zoals Kim of Jae, niet Robert Edwards Junior. Ik heette Robby, mijn vader Bob, en ik had al weken niet met hem gepraat. Pap ging makkelijker om met mijn geaardheid dan mijn Koreaanse moeder, maar het was een voorzichtige acceptatie, doorspekt met ongemakkelijke telefoontjes en onregelmatige bezoeken.

Het roze was teruggekeerd op Davids wangen en bijna zei ik nog iets, maar toen duwde hij de deuren open en was hij weg.

Terwijl ik naar mijn kar liep, keek ik naar het visitekaartje.

*David Gregory, Financieel directeur
Bibliotheekfonds*

O. Toch niet zo'n kantoorbaan. En hij liep dus zes straten af - langs een Starbucks, een Tully's en twee andere gebouwen met een kof-fiehoek - naar mijn kar. Door die twee feitjes kreeg ik weer vlinders in mijn buik.